

Predmet: Gradiška

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 6/14

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. KZ SRJ

Okrivljeni: Goran Šinik

Tužilaštvo za ratne zločine: Snežana Stanojković

Sudsko veće: sudija Vladimir Duruz, predsednik veća

sudija Vera Vukotić, članica veća

sudija Vinka Beraha Nikićević, članica veća

Branilac: adv. Marko Milović

Glavni pretres: 18.08.2015.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Optužnica

Optuženi Goran Šinik se tereti da je, kao pripadnik Vojne pošte 2379 (7252) Gradiška, za vreme oružanog sukoba između Armije BiH i Vojske Republike Srpske, dana 2. septembra 1992. godine u mestu Bok Jankovac (opština Gradiška, BiH) u blizini gradske deponije lišio života civila Marijana Višticu. U blizini mosta na reci Savi u Gradiški, izveo je iz autobusa Marijana Višticu, odveo ga do parkiranog putničkog vozila u kojem su se nalazili Nebojša Prčić i Predrag Sladojević, seo sa njim na zadnje sedište te se odvezao do mesta Bok Jankovac. Po dolasku u Bok Jankovac, optuženi je sa Marjanom Višticom izašao iz vozila a Sladojeviću i Prčiću rekao da se vrate u Gradišku. Zatim je, na tačno neutvrđen način, lišio života Višticu, čije je telo narednih dana pronađeno na obali reke Save.

U uvodnom izlaganju, postupajući zamenik TRZ ostao je pri optužnici i svim navedenim predlozima.

U uvodnom izlaganju, branilac optuženog naveo je da je začuđen što je optuženi tek sada procesuiran, kada je sve do 1997. godine živio u Gradiški, bez da ga je bilo ko pozivao na ispitivanje u vezi sa oštećenim Višticom. Izrazio je nezadovoljstvo što je rešenje o određivanju pritvora protiv njegovog branjenika, koje je izdato u Republici Srpskoj, i dalje na snazi, iz kog razloga njegov branjenik nije u mogućnosti da ode u Gradišku i prikuplja dokaze u svoju korist. Smatra da je ovim njegovom branjeniku uskraćeno pravo na odbranu. U odnosu na optužnicu, zamera što u istoj nije navedeno da su u kritičnom periodu, u oružanom sukobu, učestvovali i hrvatske oružane snage. Smatra da tokom istrage koja je vođena ništa nije dokazano, jer niko nije video ubistvo niti je viđen leš. Način na koji je u optužnici opisan događaj, ocenjuje kao radnju koja se događa u pozorišnoj predstavi, jer se stvara utisak da optuženi ulazi u autobus, izvodi oštećenog, a da tom prilikom niko ništa ne pita, mada se sve to dešava na kontrolnom punktu gde je bilo dosta pripadnika vojske i policije, ali i civila. O njihovom prisustvu se u optužnici ništa ne navodi. Osvrćući se na izjave svedoka koje je TRZ predložilo, navodi da su do te mere različiti, da se stiče utisak da opisuju različite događaje. Navodi da optuženi nije imao nikakav motiv da

ubije oštećenog Višticu jer ga nije ni poznao. Činjenica da se optuženi uselio u stan oštećenog ni u kom slučaju ne može predstavljati motiv, jer je optuženi bio treći koji se uselio u stan oštećenog i to u proleće 1993. godine. Ostaje pri predlogu za ispitivanje svedoka Željka Crnića, Predraga Pucara, Vlade Todorovića, Miloša Grlice, Dragana Vukmanovića i Radenka Petrovića, jer su neki od svedoka bili očevici događaja, a neki su bili saborci optuženog.

Optuženi Goran Šinik

Iznoseći svoju odbranu, optuženi je negirao izvršenje krivičnog dela za koje se tereti, i u svemu ostao pri odbrani koju je izneo tokom istrage. Objasnio je da je bio pripadnik Vojske Republike Srpske i da je bio u izviđačkoj jedinici. Nosio je maskirnu uniformu i crvenu beretku, a dužio je automatsku pušku. Nije siguran da li je u vreme izvršenja dela uopšte bio u Gradiški. Naime, njegova jedinica je odlazila u izviđanje na terenu duž obe obale reke Save, pa je po 7 dana neprekidno bio na terenu. Oštećenog nije poznao, niti je imao saznanja o njegovoj političkoj angažovanosti, a u stan oštećenog se uselio tek nakon što mu je to odobrio Lazo Šinik, direktor firme koja je bila vlasnik stana. Negira navode svedokinje Anice Vištice, supruge oštećenog, da je tokom 1992. godine dolazio u njihov stan. Opisuje da je sa bosanske strane mosta na reci Savi u Gradiški, obzirom da je to bilo mesto prelaska u Hrvatsku, bilo tri vrste policije. Naime, bila je redovna policija, milicija Krajine i vojna policija. U septembru 1992. godine iz Gradiške su Muslimani i Hrvati organizovano odlazili autobusima u Hrvatsku. Te autobuse su pretresale sve tri policije. Poznaje svedoke Sladojevića i Prčića, ali mu nije poznato iz kog razloga ga njih dvojica terete, opisujući vožnju oštećenog Vištice od Gradiške do Bok Jankovca. Za ubistvo oštećenog čuo je iz kafanskih priča, pa je čak čuo i da njega neko spominje kao izvršioca.

Fond za humanitarnu pravdu